

רוֹמְלֵי וְבוֹמְלֵי הָעֲנָקִים הַמִּצְחִיקִים

תומר רוזן גרייס

פרק 6: רוֹמְלֵי וְבוֹמְלֵי בְּכַפֵּר הַקְּטַנְטָנִים

"מה נעשה עכשו, רוֹמְלֵי?" שאל בומלי.

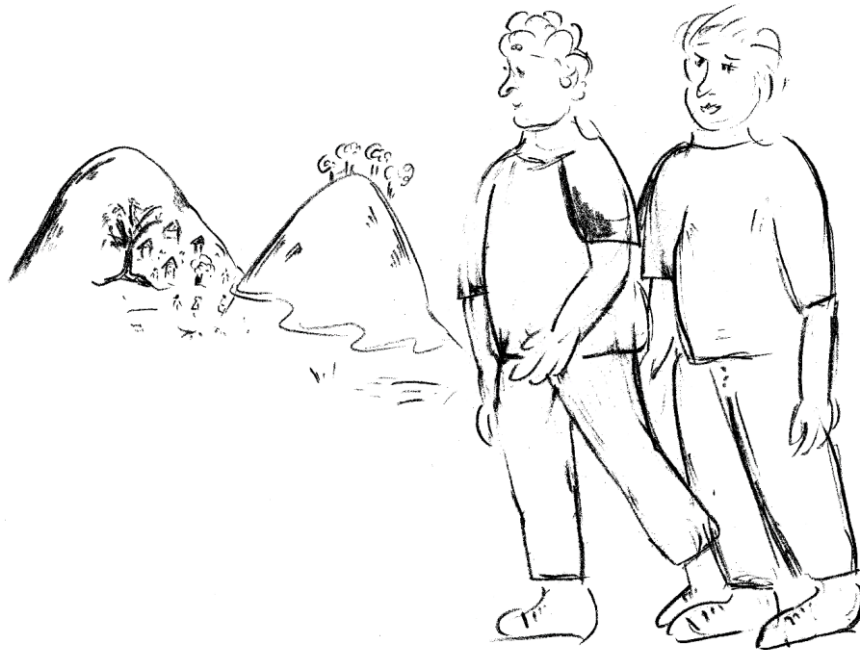
"אני אומר, בוא נלך ליריד בכפר הקטנטנים," אמר רוֹמְלֵי.

"בכפר הקטנטנים?" התפלא בומלי.

"כן, אתה יודע, הכפר הנחמד הזה, קשה לךים מכאן בין שתי הגבעות וממשיכים הלאה לשם," ענה רוֹמְלֵי והראה בזרועו לכוון העמק שמהצד השני של הגבעה שממנה הוא התגלגל למטה.

"טוב, יפי, בוא נלך לשם!" התלהב בומלי. "בטח יהיה שם המון מה לאכל, תמיד זה ככה בירידים."

שנסו שני הענקים את מתניהם ויצאו לדרך. כשהם צעדו, האדמה רעדה קצת. ואם הם רקעו חזק ברגלים על האדמה, היא רעדה ממש חזק. ככה ידעו לפעמים אנשים בכפרים הכי רחוקים אפלו, שענקים מתקרבים אל הכפר שלהם.

וְזֶה גַם מָה שֶׁקָּרָה הַפַּעַם. בְּכַפֵּר הַקְּטַנְטָנִים, שָׁבוּ גְרוֹ אֲנָשִׁים קְטַנִּים, נְמוּכִים כְּמַעַט כְּמוֹ גַּמְדִים, כְּמוֹ עַד גְּבֵה הַבֶּטֶן שֶׁל אֲנָשִׁים רְגִילִים, רַעְדָה פְּתֹאוֹם הָאֲדָמָה. זֶה קָרָה בְּדִיוֹק כְּשֶׁרוֹמְלִי, שֶׁהִזָּה בְּדָרְךָ אֶל כְּפַר הַקְּטַנְטָנִים, הַחֲלִיט לְטַפֵּס עַל חוֹמָה וְקִפֵּץ מִמֶּנָּה בְּחִזָּה אֶל הַשָּׂבִיל, וְהָאֲדָמָה רַעְדָה מְאֹד חֲזָק כְּשֶׁהוּא קֹפֵץ לְמַטָּה.

”עֲנֻקִים בָּאִים אֵלֵינוּ! עֲנֻקִים בְּדָרְךָ לָפָה!” קָרָאוּ לוֹנְדִי וּמוֹנְדִי, שְׁנֵי חֲבָרִים קְטַנְטָנִים בְּכַפֵּר הַקְּטַנְטָנִים.

”עֲנֻקִים בָּאִים אֵלֵינוּ!” קָרָאוּ אַחֲרֵים מִפָּה לְאַזֵּן, עַד שֶׁכָּל הַכְּפָר יָדַע שֶׁעֲנֻקִים הָיוּ בְּדָרְךָ אֵלֵיהֶם.

”מִי יוֹדֵעַ כְּמָה הֵם? אוֹלֵי אֶחָד, אוֹלֵי שְׁנַיִם? אוֹלֵי שְׁלוֹשָׁה אוֹ אַרְבָּעָה?” הֵם אָמְרוּ זֶה לְזֶה.

”נָכוֹן, מִי יוֹדֵעַ?” אָמַר קְטַנְטָן אֶחָד.

”אֲנַחְנוּ מְכַרְחִים לְהִתְכַּוֵּן, ” אָמַר נוֹנְסִי הַנְּנָס. מָה יְהִיָּה אִם הֵם יָבוֹאוּ וְיֹאכְלוּ אֶת כָּל הָאֶכָל שֶׁלָּנוּ בְּיָרִיד?”

”אֲזֵי אֲנַחְנוּ חַיָּבִים לְהַכִּיֵּן תְּכַנִּית! חַיָּבִים לַעֲשׂוֹת מַשְׁהוֹ!” אָמַר קְטַנְטָן אֶחָד.

”כֹּן, מָה נַעֲשֶׂה בְּאַמְתָּ? אוֹלֵי... אוֹלֵי נִזְרַק עָלֵיהֶם כָּל מִינֵי דְבָרִים?”

”אֵיזָה דְבָרִים?”

”דְבָרִים כְּאֵלֶּה קְטַנִּים, כְּמוֹ נְגִיד עֲלִים...”

”עֲלִים לֹא יִבְרָיְחוּ עֲנֻקִים, אֵין סְפוּי...”

”רַגַּע, אֲנַחְנוּ לֹא רוֹצִים שֶׁיְהִיָּה לָהֶם כּוֹאֵב, נָכוֹן?” שָׁאַלָה בְּדָאָה קְטַנְטָנָה אַחַת. ”אֲנַחְנוּ רַק רוֹצִים שֶׁהֵם לֹא יֹאכְלוּ לָנוּ אֶת כָּל הָאֶכָל, לֹא?”

”נָכוֹן, בְּכָלֵל לֹא צָרִיךְ לִזְרַק עָלֵיהֶם דְבָרִים שֶׁיִּכְאָבוּ לָהֶם, ” הִסְפִּים קְטַנְטָן אֶחָד קָטָן בְּמִזְחָד.

”אֲזֵי אוֹלֵי פְּשוּט נַעֲשֶׂה לָהֶם בּוֹר וְהֵם יִפְּלוּ לְתוֹכוֹ?” הֲצִיעַ בּוֹנְסִי הַקְּטַנְטָן.

”זֶה רַעֲיוֹן! בּוֹר עֲנֻקִי. אֲבָל אֵיךְ נַחְפֵּר בּוֹר כֵּזֶה תּוֹף כְּמָה דְקוֹת? הֵם הָרִי תִּכְף יִגִּיעוּ לָפָה!” קָרָא לוֹנְסִי הַקְּטַנְטָן.

”אַתֶּם יוֹדְעִים מָה הִיָּה אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת אוֹלֵי?” אָמַר קוֹנְסִי הַפְּקָח. ”אִם הֵיִינוּ מְצַלִּיחִים לְגַרֵם לָהֶם פְּשוּט לְפַסֵּס אֶת הַכְּפָר שֶׁלָּנוּ, אֲזֵי הֵם הָיוּ מִמְּשִׁיכִים הַלָּאָה וְזָהוּ. הָרִי הֵם יְכוֹלִים לַעֲבֹר אֶת כָּל הַכְּפָר שֶׁלָּנוּ בְּצַעַד אֶחָד אוֹ שְׁנַיִם, לֹא?”

”נָכוֹן, אִם נְגִיד הִיָּה פֶה חֲשֵׁף, וְהֵם הָיוּ מִתְבַּלְבְּלִים, אֲזֵי הֵם הָיוּ יְכוֹלִים לַעֲבֹר אֶת הַכְּפָר שֶׁלָּנוּ וְלְהִמְשִׁיךְ הַלָּאָה בְּלֵי לְשִׁים לֵב!” הִשִּׁיב נוֹנְסִי.

”כֹּן, אֲבָל יֵשׁ אֹר וְאֵין חֲשֵׁף, נָכוֹן?” אָמַר בְּצַעַר בּוֹנְסִי, קְטַנְטָן שֶׁמְנַמֵּן וְחָבִיב.

”יֵשׁ לִי עוֹד רַעֲיוֹן – אִם הֵם יִכְלוּ לְאָכֵל הַמּוֹן עוֹד קָדָם, אֲזֵי הֵם לֹא יְהִיוּ רַעֲבִים כְּשֶׁהֵם יָבוֹאוּ אֵלֵינוּ, ” הֲצִיעָה פְּלוֹפְסִי הַקְּטַנְטָנָה.

אָבֶל כָּל הַרְעִיוֹנוֹת שֶׁל הַקְּטָנִים מִכֶּפֶר הַקְּטָנִים – וְגַם הַרְעִיוֹנוֹת הַלֵּא כָּל כָּךְ מִצְנִיִּים – פְּשוֹט לֹא עָזְרוּ
בְּכֻלָּם, כִּי בְּדִיוֹק אִזְ נִשְׁמְעוּ צְעָדִים כְּבִדִּים, וְשָׁנֵי הַעֲנָקִים הַתְּקָרְבוּ אֶל הַכֶּפֶר.

פּוֹם,

טוֹם,

פּוֹם,

טוֹם.

”הֵם מוֹתְקָרְבִים! הֵם בָּאִים!” קָרְאוּ הַקְּטָנִים. ”מָה נַעֲשֶׂה? מָה נַעֲשֶׂה?”

אָבֶל לֹא כָּלָם הַתְּרַגְּשׁוּ כָּל כָּךְ. רַב הַקְּטָנִים הָיוּ עֲסוּקִים מְאֹד.

חֲלָקִים טְגִינוּ פְּנִיקִים לְדוּכּוֹ פְּנִיקִים.

וְחֲלָקִים אָפוּ עוֹגִיּוֹת.

חלק הכינוי חבלים שאפשר לזנק עליהם כמו טרזן ולעבר בתנופה את העמק מצד לצד.

וחלק הכינוי טרמפולינות קטנות לקפיצה לגבה.

חלק הכינוי פתות וזיתים וגבינות וירקות חתוכים, וכמה אמהות קטנטנות אפו לחמי תירס זעירים ומתוקים בכמיות עצומות.

להקת קטנטנים התאמנה על נגינת שירים ומנגינות לרקודים על כנורות זעירים ואקורדיון ננסי, חלילי רועים וחליליות ואבובים מקנים חלילים, ונגינתם נשמעה עליזה מאוד.

ולתוך כל אלה הגיעו שני זוגות רגלים מאוד גדולות ומאוד עבות ומאוד עצומות – הרגלים של רומלי והרגלים של בומלי.

”תראה כמה נחמד פה, רומלי!” קרא בומלי.

”מקסים, באמת חביב, נהם רומלי ממרומי ראשו. הוא נסה להתכופף קצת כדי לראות מה קורה למטה, וצל גרד על פני הכפר כלו, כי רומלי הסתיר לרגע את השמש. היו קטנטנים שלא הבינו מה קורה וחשבו שהגיעו עננים ושתקף ותחיל לרדת גשם!”

רומלי ובומלי הסתכלו למטה וראו את כל ההמלה. הם ראו קטנטנים בורחים, וכלבלבים זעירים נובחים, וילדים של קטנטנים בוכים, ואחרים צורחים בבהלה.

”רומלי, משהו לא בסדר, אמר בומלי. תראה, הם פוחדים מאתנו.”

”אוי, זה בכלל לא מה שרצינו, ענה רומלי. בוא נעשה משהו לתקן את המצב...”

”... ולהרגיע אותם, הוסיף בומלי, אני אגיד להם משהו.”

”טוב, הסכים רומלי.

ואז בומלי התכופף למטה ואמר לקטנטנים בקול הרגיל שלו, ”שלום, קטנטנים!”

רק מה? לקטנטנים נשמע קולו של בומלי כמו רעם חזק – והם נבהלו נורא. חלק מהם אפלו נסו להתחפר באדמה מרב פחד.

"אתה מדבר חזק מדי, בומלי, " אמר רומלי. "תן לי לנסות, אני אדבר ממש חלש, הכי חלש שלי."

התכופף רומלי ולחש – הכי חלש שהיה יכול, "שלוס, קטנטנים, מה שלומכם?"

הקול שלו נשמע להם כמו רוח שבאה מן הים. היא נשבה חזק, אבל לא החרישה אונים – ולא הפילה אותם ארצה אפים...

לכן קמו כלם והתפלאו, התקרבו אל רומלי והצטופפו יחד כדי לשמע מה הוא אומר.

שמח רומלי ולחש להם, "קוראים לי רומלי, וזה החבר שלי בומלי. אנחנו ענקים טובים ואנחנו לא רוצים לקלקל לכם שום דבר. רק רצינו לבקר בנריד שלכם ולראות מה אתם עושים. אנחנו לא רוצים לעשות שום דבר לא טוב לאף אחד."

"אתם רק רוצים לבקר?" שאל דונסי הקטנטן.

"כן, לבקר ולהסתכל, ענה רומלי.

"ואתם לא רוצים לאכל לנו שום דבר?" שאל דונסי.

"טוב, ענה רומלי, "האמת היא שחשבנו דוקא כן לאכל משהו, כי אנחנו די רעבים, כי הבגדים שלנו נגנבו על ידי מין עורבים. אבל לא משנה, אנחנו רואים עכשו שאתם כל כך קטנטנים שאנחנו נגמור לכם את כל האכל בנגיסה אחת, אז אנחנו רק רוצים לבקר. אנחנו לא נאכל שום דבר, מבטיחים."

"אז רק תסתכלו עלינו?" שאל קונסי הפקח.

"כן, רק נסתכל. אז אתם מסכימים לנו?" לחש בומלי.

"אנחנו צריכים להתיעץ על זה, " אמר קונסי. "רק רגע, חכו קצת."

חכו רומלי ובומלי וראו את כל הקטנטנים מצטופפים יחד ומשוחחים ביניהם בהתרגשות, אבל זה היה כל כך בדקדק, שהם לא הבינו אף מלה.

אחרי כמה רגעים חזר דונסי ולדו אשה קטנטנה. הוא הרים את ראשו ואמר לענק בקול הכי חזק שלו, "לא אכפת לנו שתבקרו אצלנו, אבל אנחנו פוחדים שאפלו שהבטחתם, אתם תזללו לנו את כל האכל שהכנו לנריד."

"וְאַנְחָנוּ גַם חוֹשְׁשִׁים שֶׁתִּדְרְכוּ בְטֵעוֹת עַל אֲנָשִׁים קִטְטָנִים, כִּי אַתֶּם עֲנֻקִים כָּל כֶּד, " הוֹסִיפָה הָאִשָּׁה הַקִּטְטָנָה, שֶׁקָּרָאוּ לָהּ נוֹאִית.

"אִז חֲשַׁבְנוּ, שְׂאוּלֵי אַתֶּם תֵּשְׁבוּ שָׁם עַל צֵלַע הַהָר שֶׁלָּנוּ, לְיַד הַסֵּלַע הַגָּדוֹל, וְתִסְתַּכְּלוּ מִשָּׁם עַל הַיָּרִיד שֶׁלָּנוּ, " אָמַר דּוֹנִסִי. "יִהְיֶה אֲפֹלוּ מוֹפֵעַ קָרְקַס!"

"וְאַנְחָנוּ צְרִיכִים לַחֲשֹׁב מָה נִתֵּן לָהֶם לֶאֱכֹל, " אָמְרָה נוֹאִית, "כִּי פְּשוּט לֹא יִשָּׂאָר לָנוּ כָּלוּם אִם תֹּאכְלוּ אֲפֹלוּ בַּיִס אַחַד. מָה אַתֶּם אוֹמְרִים?"

רוֹמְלֵי וּבּוֹמְלֵי הַבֵּיטוֹ זֶה בָּזָה וְאָמְרוּ בְּלַחֵשׁ, שֶׁגַם הֵם צְרִיכִים לַהֲתַעֵץ בֵּינֵיהֶם. וְאַחֲרֵי שֶׁהֵם הִתְיַעְצוּ בְּלַחֵשׁ זֶה עִם זֶה, הוֹדִיעַ בּוֹמְלֵי עַל הַחֲלָטָתָם לְדוֹנִסִי וּלְנוֹאִית וּלְקוֹנִסִי וְלְכָל שְׂאָר הַקִּטְטָנִים.

"הַחֲלָטָנוּ שֶׁאַנְחָנוּ רוֹצִים מְאֹד לִרְאוֹת אֶת הַיָּרִיד שֶׁלְכֶם, וְלָכֵן נִשָּׁב כָּאִן לְמַעַלָּה עַל הַהָר וְנִסְתַּכַּל עֲלֵיכֶם, " אָמַר בּוֹמְלֵי. "אֲבָל אֲנָחְנוּ נִתְאַפֵּק חִזָּק וְלֹא נֹאכַל כָּלוּם, רַק נִשְׁתַּה מִיָּם מִן הַנַּחַל. "

"וְאַחַר כֶּד נַעַלָּה עַל הַגְּבֻעָה וְנִלְדָּד לְקַטֹּף לָנוּ תַּפּוּחִים וְתַפּוּזִים בְּפִרְדָּס שֶׁלְמַעַלָּה, " הוֹסִיף רוֹמְלֵי.

"זֹאת תִּכְנִית מְצַיֶּנֶת, " אָמַר דּוֹנִסִי וְצִלְצַל בְּכּוֹחַ בְּפַעְמוֹן הַקִּטָּן שֶׁלוֹ. "הַיָּרִיד מֵת-חֵיל!" הוּא הִכְרִיז בְּקוֹל רָם, וְתִזְמַרְתַּ הַקִּטְטָנִים הַתַּחִּילָה לִנְגֹן שִׁיר עֲלִיו. כְּמָה קִטְטָנִים הִתְחִילוּ מִיָּד לִרְקֹד, וְלַהֲקִתַּ הַלוּלֵינִים הַקִּטְטָנִים הַתְּכַוֶּנֶה לְמוֹפֵעַ הַקָּרְקַס. בְּפִנֵּת הַדְּשָׂא, שְׁנֵי קוֹסְמִים קִטְטָנִים הִתְכַוֶּנְנוּ לְמוֹפֵעַ קוֹסְמוֹת. וְהַמוֹנֵי קִטְטָנוֹת וְקִטְטָנִים אֲרָגְנוּ הַכֵּל לְכַבּוֹד הַנְּשִׁף – פִּיצוֹת זְעִירוֹת, עוֹגוֹת קִטְנוֹת וּמִיץ תַּפּוּחִים בְּכוֹסוֹת נְנִסְיוֹת.

בומלי ורומלי יָשְׁבוּ לָהֶם עַל צֵלַע הַהַר וְהִסְתַּכְלוּ.

הֵם נָהְנוּ וְצָחְקוּ, אָבָל הָכִי בְּשִׁקְטָה שֶׁהֵם יָכְלוּ, כְּדִי לֹא לְהַבְהִיל אֶת הַקְּטַנְטָנִים הַחוֹגְגִים.

אָבָל כַּאֲשֶׁר הִתְחִילוּ לְהַגִּיעַ הַפְּנִיקָקִים הַמְצַפִּים דְּבֶשׁ, וְרִיחָם הַמְתוֹק עָלָה בְּאַפָּם שֶׁל שְׁנֵי הַעֲנָקִים, אָמַר רֹמְלִי לְבֹמְלִי, "תִּשְׁמַע, אֲנִי לֹא יוֹתֵר. אֲנִי כֹל כֶּךָ רָעֵב, שְׂאֲנִי לֹא מְסַגֵּל לְהַמְשִׁיךְ לְהַרִיחַ אֶת כָּל הַמְטַעְמִים הָאֵלֶּה. בּוֹא נֵלֶךְ עִכְשָׁו לְקַטֹּף תְּפּוּחִים וְתַפּוּזִים, וְאַחַר כֶּךָ נֵלֶךְ לְאִמָּא שְׁלִי וְנִגִּיד לָהּ לַעֲשׂוֹת לָנוּ פְּנִיקָקִים עֲנָקָיִים שֶׁל עֲנָקִים לְאַרוּחַת צְהָרִים – מָה אַתָּה אוֹמֵר, רֹמְלִי!"

וְרֹמְלִי הִסָּכִים עַד כְּדִי כֶּךָ, שֶׁהוּא קָם מִיָּד וְהִתְחִיל לַצֵּד.

בֹּמְלִי בָּא בְּעֵקֶבֶתָיו, וְהֵם נִזְכְּרוּ לְקַטְנְטָנִים לְשִׁלּוֹם מִרְחוֹק בִּידֵיהֶם הַגְּדוֹלוֹת. וְאִפְלוּ שָׂזָה הִנֵּה נִחְמַד לְקַטְנְטָנִים שֶׁהָיוּ לָהֶם אוֹרְחִים גְּדוֹלִים כֹּל כֶּךָ, בְּכֹל זֹאת הֵם נִשְׁמוּ לְרוּחָהּ כַּאֲשֶׁר שְׁנֵי הַעֲנָקִים הִלְכוּ.

הֵם הִמְשִׁיכוּ כָּל הַיּוֹם בְּמִשְׁחָקִים, הוֹפְעוֹת, תַּעֲלוּלִים וְאַרוּחוֹת, וְהִזְרִיד שְׁלָהֶם הִנֵּה מִצְלַח מְאוֹד.

וְרֹמְלִי וְבֹמְלִי, אַחֲרֵי שֶׁצָּעְדוּ אֶל הַפְּרָדֵס שֶׁעַל רֹאשׁ הַגְּבֵעָה וְאָכְלוּ פְּרוֹת, הִגִּיעוּ סוּף סוּף לְבֵיתוֹ שֶׁל בֹּמְלִי וְאָכְלוּ פְּנִיקָקִים עֲנָקָיִים וְטַעֲמִים מְאוֹד שֶׁהַכִּינָה לָהֶם אִמָּא שֶׁל רֹמְלִי, עִם הַרְבֵּה מְאוֹד שֶׁמְנַת וְדְבֶשׁ.